

Arrest

nr. 133 338 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, M.D., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn.

In maart 2000, bij het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog, werd het dorp waar u met uw gezin verbleef (Khoy-Choy in Komsomolkaye) heftig beschoten. U kon na enkele dagen met uw gezin uit het dorp vluchten naar Urus Martan.

Uit vrees te worden vervolgd door de Federale troepen omwille van uw deelname aan de eerste Tsjetsjeense oorlog, vluchtte u alleen verder naar Goite.

Omdat u zich steeds moest verschuilen om te ontsnappen aan de huiszoeking, besliste u uit Tsjetsjenië te vluchten.

Eind augustus 2000 vluchtte u naar Baku, Azerbeidzjan.

Uw gezin bleef achter in Tsjetsjenië.

Na uw vlucht heeft u geen contact meer gehad met uw echtgenote, P.D..

In Baku kreeg u een vluchtelingenstatuut vanwege het UNHCR. U kreeg er ook beperkte hulp. U verbleef eerst bij een goede kennis, M.A.. U en deze persoon waren de stichters van een politieke partij (Vaynakhskaya Demokraticheskaya Partia) in 1989. Na enkele maanden diende u een flat te delen met andere gezinnen.

Omdat u geen volwaardig vluchtelingenstatuut had en uit vrees voor vervolgingen in Azerbeidzjan, vroeg u vanaf 2002 herhaaldelijk een hervestiging aan, zonder succes.

Uw kennis M.A. slaagde hierin en verblijft actueel in Canada.

Uw vrees voor vervolging in Azerbeidzjan is vooreerst gebaseerd op enkele persoonlijke problemen.

In de zomer van 2003 werd u op de bus lastig gevallen door een Rus die u zonder enige aanleiding wou slaan. U kon de slag ontwijken, sloeg zelf toe en kon ontvluchten.

In de lente van 2004 werd u thuis lastig gevallen door een Tsjetsjeens sprekende persoon die u uitmaakte omwille van uw politieke ideeën. Er ontstond een handgemeen waarna deze persoon wegging. U vermoedt dat het een persoon was aan de kant van Kadyrov.

Nadien kreeg u van verschillende kennissen, omwille van uw profiel, waarschuwingen om Azerbeidzjan te verlaten. Daarnaastervaarde u constant dat u achtervolgd werd. U bent deze incidenten en bedreigingen niet gaan aangeven aan de Azerische autoriteiten omdat u ervan overtuigd bent dat afstammelingen van de communisten u toch niet zouden helpen. U heeft de incidenten wel gemeld bij het UNHCR.

Ondertussen leerde u ook uw huidige echtgenote, P.A. (OV 6.594.450) kennen.

Met het oog op een vlucht uit Azerbeidzjan kocht u voor u en uw huidige echtgenote in 2005 een Russisch internationaal paspoort.

Omwille van financiële redenen konden jullie pas in september 2008 vluchten uit Azerbeidzjan. U vertrok op 6 september 2008 naar Istanbul, waar u een maand verbleef en vervolgens naar Polen reisde waar u op 10 oktober 2008 asiel aanvraagde.

Uw echtgenote vertrok eveneens op 6 september 2008 uit Azerbeidzjan, maar reisde naar haar familie in Tsjetsjenië. Daar verbleef ze enkele maanden om op 19 januari 2009 via Moskou naar Polen te vluchten.

Zij vroeg asiel aan in Polen op 24 januari 2009. Jullie kregen een negatieve beslissing.

Om te ontsnappen aan een voorziene repatriëring naar de Russische Federatie, vluchtten jullie op 10 maart 2009 naar België waar jullie op 11 maart 2009 aankwamen en dezelfde dag asiel aanvraagden.

Na de vaststelling van de asielaanvraag in Polen en het akkoord van Polen voor terugname nam de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 mei 2010 een weigeringsbeslissing (26quater).

Jullie keerden niet terug naar Polen en op 30 november 2010 dienden jullie een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

U vreest in Tsjetsjenië en de Russische Federatie omwille van uw voormalig engagement in handen te vallen van de autoriteiten en het slachtoffer te worden van hun wandaden.

Tegenover Azerbeidzjan vreest u te worden uitgeleverd aan de Russische Federatie, of zoals enkele andere Tsjetsjenen buiten de Russische Federatie, te worden aangehouden en gedood.

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u en uw echtgenote in Azerbeidzjan een statuut van vluchteling hebben bekomen.

U bekam dit statuut na uw aankomst in 2000, uw echtgenote bekam dit na haar aankomst in 2003.

Dit statuut is een vluchtelingenstatuut onder het mandaat van het UNHCR.

Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat jullie tot jullie vlucht uit Azerbeidzjan onder dit statuut hebben verbleven (CGVS man I, p.3,4,8,9 en documenten 10 en 11).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aangaande Tsjetsjeense vluchtelingen in Azerbeidzjan, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat Azerbeidzjan als staat omwille van geografisch-politieke redenen, geen asielaanvragen aanvaardt van Russische onderdanen.

Hoewel het UNHCR eind 2010 zelf meer dan 1000 personen als vluchteling uit Tsjetsjenië heeft geregistreerd, krijgen deze mensen vanwege de Azerbeidzjaanse overheid geen legaal statuut. Het gevolg in praktijk is dat deze personen wel getolereerd worden door de overheid, maar dat ze geen gebruik kunnen maken van voorzieningen of ondersteuning van overheidswege, waardoor ze de facto terugvallen op de zorg van hulporganisaties. Dit komt ook naar voor in jullie verklaringen rond financiële steun en huisvesting in Azerbeidzjan (CGVS man I, p.8, CGVS vrouw, p.5).

Omwille van dit beleid en de concrete gevolgen voor Tsjetsjeense vluchtelingen is het UNHCR van oordeel dat lokale vestiging in Azerbeidzjan voor Tsjetsjeense vluchtelingen geen volwaardig alternatief is.

In het licht van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (over het principe dat asiel aan een asielzoeker geweigerd kan worden indien die reeds reële bescherming geniet in een ander land dat kan beschouwd worden als eerste land van asiel) moet op basis van voorgaande geconcludeerd worden dat uw vrees ten aanzien van de Russische Federatie dient beoordeeld te worden, aangezien Azerbeidzjan niet in aanmerking komt als eerste land van asiel. Immers, de wetteksten stellen dat "Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

Eén van de voorwaarden voor de reële bescherming is een toereikende bescherming door de overheid, wat betekent dat a) de asielzoeker in het eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming b) de asielzoeker in het eerste land van asiel een levensstandaard heeft die niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden overeenkomstig artikel 3 EVRM c) de asielzoeker in het eerste land van asiel toegang heeft tot de Vluchtelingenconventie, alsook of dit land betrokken partij is bij de Vluchtelingenconventie en deze conventie naleeft, tenzij kan worden aangetoond dat het eerste land van asiel zoniet de jure, dan wel de facto een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Conventie van Genève en d) de bescherming die het eerste land van asiel biedt, niet tijdelijk is van aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat.

Voor landen waar het UNHCR in het kader van zijn mandaat beslissingen neemt inzake het vluchtelingenstatuut, zoals Azerbeidzjan, wordt de bescherming niet toereikend geacht. Bijgevolg kunnen deze landen niet gelden als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, en wordt jullie vrees ten aanzien van Tsjetsjenië (Russische Federatie) beoordeeld.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenenverantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Op basis van uw verklaringen moet echter vastgesteld worden dat u uw actuele vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst is er het feit dat u **vanuit Azerbeidzjan en Polen twee nieuwe documenten in Tsjetsjenië laat opmaken.**

In november 2005 bekomt u een nieuw internationaal paspoort.

Recent, op 29 december 2009 bekomt u een nieuw rijbewijs, uitgegeven in Berkat-Yurt, Tsjetsjenië.

U verklaart dat u deze documenten niet zelf bent gaan halen, een kennis is uw rijbewijs in Tsjetsjenië gaan vervangen, en het internationaal paspoort heeft u via verre familie gekocht in Berkat-Yurt (CG I, p.3,4,9).

Geconfronteerd met het feit dat uw handtekening op beide documenten staat en vervolgens geplastificeerd is, verklaart u dat dit in Azerbeidzjan is gebeurd (CG I, p.4).

Als reden voor het bekomen van deze documenten verklaart u dat u een internationaal paspoort nodig had om uit Azerbeidzjan te geraken (CG I, p.4).

Met betrekking tot het rijbewijs verklaart u dat het oude verlopen was en dat u een bewijs nodig had dat u een rijbewijs had (CG I, p.10).

Deze verklaringen zijn echter niet overtuigend, en zijn niet afdoende om het risico te verantwoorden dat u liep om deze documenten te laten opmaken.

Vooraf het opmaken en bekomen van een internationaal paspoort is een ernstig element.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat de uitreiking van een internationaal paspoort slechts na akkoord van de FSB kan gebeuren. De uitreiking van een internationaal paspoort is dan ook een indicatie dat u niet (langer) gevisieerd wordt door de Russische autoriteiten.

Ook in uw hoofde wijzen deze aanvragen op een ongegronde vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ook **ontbreekt het in uw dossier en in uw verklaringen aan objectieve aanwijzingen dat u actueel een risico zou lopen in Tsjetsjenië** omwille van uw voormalig politiek engagement en deelname aan de eerste oorlog.

U haalt twee incidenten aan in Azerbeidzjan in 2003 en 2004, u verklaart dat u gevolgd werd, u verwijst naar de moord van een Tsjetsjeen in Azerbeidzjan, en u verklaart dat uw kennissen u allen aanraadden te vluchten om te ontsnappen aan de Tsjetsjeense structuren die u in Azerbeidzjan kunnen vervolgen (CG I, p.9-10, CG II, p.2-6).

Uw vrouw haalt ook de ontvoering aan van onbekende jongeren door militairen, en waarvan vrienden van de zoon van een nicht getuige waren (CG vrouw, p.5).

Wat betreft deze incidenten en het achtervolgen, nergens blijkt dat deze feiten uitgaan van de Tsjetsjeense autoriteiten met de bedoeling u te vervolgen. U kan dit enkel vermoeden (CG II, p.3,6,7).

In deze context is ten andere een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat de dader van het incident in 2004 de Wahhabieten vertegenwoordigde ("de mannen met baarden die de tweede oorlog begonnen") (CG I, p.5).

Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal zegt u dat u denkt dat hij Kadyrov vertegenwoordigde (CG II, p. 3).

Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaring, verklaart u dat het slechts een vermoeden is, dat het van beide kanten kan komen (CG II, p. 6).

Deze verklaring is niet overtuigend, aangezien het geen antwoord is op de vraag waarom uw vermoedens twee verschillende richtingen uitgaan, afhankelijk van het moment waarop u de vraag wordt gesteld.

Met betrekking tot de door u aangehaalde achtervolgers is het vreemd dat, indien de Tsjetsjeense of Russische autoriteiten u zouden viseren en willen vervolgen, zij u verschillende jaren achtervolgen, zonder dat hier kennelijk een gevolg aan wordt gegeven. Hieromtrent dient ook opgemerkt te worden dat u eerder, wanneer u gevraagd werd of u na 2004 nog problemen hebt ervaren, verklaarde : "Niet tegenover mij" (CG I, p. 9). Pas wanneer u expliciet gevraagd werd of u achtervolgd werd (zoals u verklaarde in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal) verklaarde u van wel (CG II, p.4).

Wat betreft de moord op een Tsjetsjeen en de getuigenis van een verdwijning aangehaald door uw vrouw (CG I, p.10 ; CG vrouw, p.5); deze geïsoleerde incidenten zijn geen aanwijzing dat u persoonlijk wordt gevisieerd, of dat u omwille van uw profiel een risico loopt op vervolging.

Gevraagd op basis van welke feiten uw kennissen u aanraadden te vluchten kan u geen concreet antwoord geven.

U vertelt over de Tsjetsjeense strijd en hangt een verhaal op over uw gelijkenis met Dudayev, en dat er geruchten waren dat Dudayev een nieuw leger klaarmaakte (CG II, p.2-4).

Gevraagd of u hierdoor persoonlijk enig probleem heeft ondervonden, moet u uiteindelijk negatief antwoorden (CG II, p.2- 6).

Voorgaande verklaringen en vaststellingen in verband met concrete aanwijzingen aangaande een actuele vrees voor vervolging, zijn dan ook onvoldoende om een vrees voor vervolging te kunnen vermoeden.

Aangaande uw echtgenote P.A. (OV 6.594.450) is eveneens een negatieve beslissing genomen.

Zij baseert haar vrees grotendeels op uw problemen, maar haalt ook eigen problemen aan ten aanzien van de Russische Federatie. Over haar problemen werd het volgende gesteld :

"Wat betreft uw persoonlijke problemen en vrees ten opzichte van Tsjetsjenië dient het volgende te worden opgemerkt :

U verklaart dat u tot 2006 geregeld bezoek kreeg vanwege de Federale autoriteiten en bedreigd werd omwille van het engagement van uw familie in het gewapend conflict.

Volledig tegenstrijdig met uw aangehaalde vrees staan echter uw verschillende reizen naar Tsjetsjenië en de Russische Federatie.

Net als uw man heeft u een internationaal paspoort bekomen, maar u heeft dit bovendien effectief gebruikt om verschillende malen te reizen naar Tsjetsjenië.

Zo bent u sinds 2007 minstens een vijftal keer op bezoek geweest voor periodes van gemiddeld enkele weken, zo blijkt uit uw verklaringen en uw internationaal paspoort.

In januari 2008 bent u bovendien opgenomen in een ziekenhuis in Rostov voor een behandeling. U reisde er heen vanuit Tsjetsjenië (CG,p.4-5 ; internationaal paspoort, p.3-7).

U bent ook uit Azerbeidzjan gevlucht via Tsjetsjenië en de Russische Federatie, u verbleef zelfs verschillende maanden in Tsjetsjenië voor u doorreisde naar Polen (Dienst Vreemdelingenzaken, punt 35).

Geconfronteerd met het feit dat u ondanks een vrees tegenover de autoriteiten langere periodes in Tsjetsjenië bij uw moeder verblijft, verklaart u dat u bij familieleden verbleef (CG p.4).

U verklaart tevens dat u en uw moeder een nauwe band hadden en dat zij niet weg wilde uit Tsjetsjenië (CG, p.4,6).

Met betrekking tot de opname in het ziekenhuis verklaarde uw man dat het beter was dan in Azerbeidzjan (CG man I,p.9).

Hoewel begrip kan getoond worden voor de motieven van deze reizen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat deze reizen en deze houding diametraal staat tegenover de aangehaalde vrees.

Zelfs in geval van verblijf bij familieleden stelt u zich door de verschillende controles aan de grens- en controleposten bloot aan de aandacht van de autoriteiten."

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uw broers Z., S.M. (OV 5.625.878), Zj., A.M.(OV 5.580.191), Z., R.M. (OV 6.133.173) en uw moeder A.Z. (OV 6.384.524) elk het statuut van vluchteling hebben gekregen omwille van hun individuele problemen of profiel.

Echter, uit het individuele dossier van u en uw echtgenote, en zoals hoger gemotiveerd, blijkt duidelijk dat er wat u betreft, geen sprake is van een gegronde en actuele vrees voor vervolging.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Uw reispaspoort en rijbewijs werden hoger reeds besproken. De identiteits- en andere gegevens in deze documenten worden niet betwist.

De gegevens in uw huwelijksattest, militair boekje, Sovjet paspoort, eigendomsattest, attest vernietiging woning, attesten van Tsjetsjeense vertegenwoordiging, brief van het UNHCR, vluchtelingenkaart Azerbeidzjan, antwoord van het OVSE, de Franse, Nederlandse en Amerikaanse ambassade, de aanvragen en antwoorden in verband met hervestiging vanuit Azerbeidzjan, de vreemdelingenkaart van u en uw vrouw in Polen, en het antwoord van het Europees Hof in verband met uw klacht over uw situatie in Polen, staan evenmin ter discussie. Deze documenten en elementen betreffen echter niet uw vrees ten opzichte van de Russische Federatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, P.A., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U heeft drie broers welke allen actief zijn of waren bij het gewapend verzet in Tsjetsjenië.

Omwillen hiervan kwamen de federale autoriteiten regelmatig bij jullie thuis in Grozny. Ze waren vooral op zoek naar uw broer Khamzat die in Ingoesjetïë verbleef. In mei 2003 werd u persoonlijk bedreigd door de autoriteiten en probeerde men u mee te nemen. De burens konden dit verhinderen, maar na dit incident meenden u en uw moeder dat het beter was dat u zou vluchten.

In oktober 2003 vluchtte u naar Baku, Azerbeidzjan, waar uw broer K. ondertussen verbleef.

In Baku leerde u M.D. (OV 6.594.446) kennen. Jullie huwden en via het UNHCR hadden jullie er een vluchtelingenstatuut.

In Azerbeidzjan had uw man verschillende problemen.

Zelf had u geen problemen in Azerbeidzjan.

Omwillen van de problemen van uw man werd beslist Azerbeidzjan te verlaten.

In september 2009 vluchtte u uit Baku, Azerbeidzjan naar uw moeder in Grozny. U verbleef er enkele maanden bij familie om op 19 januari 2009 via Moskou naar Polen te vluchten.

Daar vervoegde u uw man en vroeg asiel aan op 24 januari 2009. Jullie kregen een negatieve beslissing.

Om te ontsnappen aan een voorziene repatriëring naar de Russische Federatie, vluchtten jullie op 10 maart 2009 naar België waar jullie op 11 maart 2009 aankomen en dezelfde dag asiel aanvragen.

Na de vaststelling van de asielaanvraag in Polen en het akkoord van Polen voor terugname neemt de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 mei 2010 een weigeringsbeslissing (26quater).

Jullie keren niet terug naar Polen en op 30 november 2010 dienen jullie een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

U vreest dat uw man in Azerbeidzjan en de Russische Federatie zal worden opgepakt door de Tsjetsjeense structuren. U vreest persoonlijk in Tsjetsjenië te kunnen worden aangehouden en vervolgd.

Gelet op uw staatsburgerschap van de Russische Federatie en het ontbreken van een officieel statuut van vluchteling vanwege de autoriteiten in Azerbeidzjan, dient uw vrees te worden beoordeeld ten aanzien van de Russische Federatie.

U baseert uw asielaanvraag deels op dezelfde feiten en motieven als dewelke zijn aangehaald door uw echtgenoot, M.D. (OV 6.594.446).

In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van het statuut van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg dient ook voor u wat betreft deze gemeenschappelijke problemen eenzelfde appreciatie te worden gemaakt.

De motivering van de beslissing van uw man luidt als volgt :

"U vreest in Tsjetsjenië en de Russische Federatie omwillen van uw voormalig engagement in handen te vallen van de autoriteiten en het slachtoffer te worden van hun wandaden. Tegenover Azerbeidzjan vreest u te worden uitgeleverd aan de Russische Federatie, of zoals enkele andere Tsjetsjenen buiten de Russische Federatie, te worden aangehouden en gedood.

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u en uw echtgenote in Azerbeidzjan een statuut van vluchteling hebben bekomen. U bekam dit statuut na uw aankomst in 2000, uw echtgenote bekam dit na haar aankomst in 2003. Dit statuut is een vluchtelingenstatuut onder het mandaat van het UNHCR. Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat jullie tot jullie vlucht uit Azerbeidzjan onder dit statuut hebben verbleven (CGVS man I, p.3,4,8,9 en documenten 10 en 11). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aangaande Tsjetsjeense vluchtelingen in Azerbeidzjan, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat Azerbeidzjan als staat omwillen van geografisch-politieke redenen, geen asielaanvragen aanvaardt van Russische onderdanen. Hoewel het UNHCR eind 2010 zelf meer dan 1000 personen als vluchteling uit Tsjetsjenië heeft geregistreerd, krijgen deze mensen vanwege de Azerbeidzjaanse overheid geen legaal statuut. Het gevolg in praktijk is dat deze personen wel getolereerd worden door de overheid, maar dat ze geen gebruik kunnen maken van voorzieningen of ondersteuning van overheidswege, waardoor ze de facto terugvallen op de zorg van hulporganisaties. Dit komt ook naar voor in jullie verklaringen rond financiële steun en huisvesting in Azerbeidzjan (CGVS man I,p.8, CGVS vrouw, p.5). Omwillen van dit beleid en de concrete gevolgen voor Tsjetsjeense vluchtelingen is het UNHCR van oordeel dat lokale vestiging in Azerbeidzjan voor Tsjetsjeense vluchtelingen geen volwaardig alternatief is.

In het licht van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (over het principe dat asiel aan een asielzoeker geweigerd kan worden indien die reeds reële bescherming geniet in een ander land dat kan beschouwd worden als eerste land van asiel) moet op basis van voorgaande geconcludeerd worden dat uw vrees ten aanzien van de Russische Federatie dient beoordeeld te worden, aangezien Azerbeidzjan niet in aanmerking komt als eerste land van asiel. Immers, de wetteksten stellen dat "Een land kan

worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”.

Eén van de voorwaarden voor de reële bescherming is een toereikende bescherming door de overheid, wat betekent dat a) de asielzoeker in het eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming b) de asielzoeker in het eerste land van asiel een levensstandaard heeft die niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden overeenkomstig artikel 3 EVRM c) de asielzoeker in het eerste land van asiel toegang heeft tot de Vluchtelingenconventie, alsook of dit land betrokken partij is bij de Vluchtelingenconventie en deze conventie naleeft, tenzij kan worden aangetoond dat het eerste land van asiel zoniet de jure, dan wel de facto een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Conventie van Genève en d) de bescherming die het eerste land van asiel biedt, niet tijdelijk is van aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat.

Voor landen waar het UNHCR in het kader van zijn mandaat beslissingen neemt inzake het vluchtelingenstatuut, zoals Azerbeidzjan, wordt de bescherming niet toereikend geacht. Bijgevolg kunnen deze landen niet gelden als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, en wordt jullie vrees ten aanzien van Tsjetsjenië (Russische Federatie) beoordeeld.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenenverantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Op basis van uw verklaringen moet echter vastgesteld worden dat u uw actuele vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Vooreerst is er het feit dat u **vanuit Azerbeidzjan en Polen twee nieuwe documenten in Tsjetsjenië laat opmaken**. In november 2005 bekomt u een nieuw internationaal paspoort. Recent, op 29 december 2009 bekomt u een nieuw rijbewijs, uitgegeven in Berkát-Yurt, Tsjetsjenië. U verklaart dat u deze documenten niet zelf bent gaan halen, een kennis is uw rijbewijs in Tsjetsjenië gaan vervangen, en het internationaal paspoort heeft u via verre familie gekocht in Berkát-Yurt (CG I, p.3,4,9). Geconfronteerd met het feit dat uw handtekening op beide documenten staat en vervolgens geplastificeerd is, verklaart u dat dit in Azerbeidzjan is gebeurd (CG I,p.4). Als reden voor het bekomen van deze documenten verklaart u dat u een internationaal paspoort nodig had om uit Azerbeidzjan te geraken (CG I,p.4). Met betrekking tot het rijbewijs verklaart u dat het oude verlopen was en dat u een bewijs nodig had dat u een rijbewijs had (CGI,p.10). Deze verklaringen zijn echter niet overtuigend, en zijn niet afdoende om het risico te verantwoorden dat u liep om deze documenten te laten opmaken. Vooral het opmaken en bekomen van een internationaal paspoort is een ernstig element. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat de uitreiking van een internationaal paspoort slechts na akkoord van de FSB kan gebeuren. De uitreiking van een internationaal paspoort is dan ook een indicatie dat u niet (langer) gevisieerd wordt door de Russische autoriteiten. Ook in uw hoofde wijzen deze aanvragen op een ongegronde vrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ook **ontbreekt het in uw dossier en in uw verklaringen aan objectieve aanwijzingen dat u actueel een risico zou lopen in Tsjetsjenië** omwille van uw voormalig politiek engagement en deelname aan de eerste oorlog.

U haalt twee incidenten aan in Azerbeidzjan in 2003 en 2004, u verklaart dat u gevolgd werd, u verwijst naar de moord van een Tsjetsjeen in Azerbeidzjan, en u verklaart dat uw kennissen u allen

aanraadden te vluchten om te ontsnappen aan de Tsjetsjeense structuren die u in Azerbeidzjan kunnen vervolgen (CG I,p.9-10, CG II, p.2-6). Uw vrouw haalt ook de ontvoering aan van onbekende jongeren door militairen, en waarvan vrienden van de zoon van een nicht getuige waren (CG vrouw,p.5). Wat betreft deze incidenten en het achtervolgen, nergens blijkt dat deze feiten uitgaan van de Tsjetsjeense autoriteiten met de bedoeling u te vervolgen. U kan dit enkel vermoeden (CG II,p.3,6,7). In deze context is ten andere een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat de vader van het incident in 2004 de Wahhabieten vertegenwoordigde ("de mannen met baarden die de tweede oorlog begonnen") (CGI,p.5). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal zegt u dat u denkt dat hij Kadyrov vertegenwoordigde (CG II,p. 3). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaring, verklaart u dat het slechts een vermoeden is, dat het van beide kanten kan komen (CG II,p. 6). Deze verklaring is niet overtuigend, aangezien het geen antwoord is op de vraag waarom uw vermoedens twee verschillende richtingen uitgaan, afhankelijk van het moment waarop u de vraag wordt gesteld.

Met betrekking tot de door u aangehaalde achtervolgers is het vreemd dat, indien de Tsjetsjeense of Russische autoriteiten u zouden viseren en willen vervolgen, zij u verschillende jaren achtervolgen, zonder dat hier kennelijk een gevolg aan wordt gegeven. Hieromtrent dient ook opgemerkt te worden dat u eerder, wanneer u gevraagd werd of u na 2004 nog problemen hebt ervaren, verklaarde : "Niet tegenover mij" (CG I,p. 9). Pas wanneer u expliciet gevraagd werd of u achtervolgd werd (zoals u verklaarde in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal) verklaarde u van wel (CG II,p.4).

Wat betreft de moord op een Tsjetsjeen en de getuigenis van een verdwijning aangehaald door uw vrouw (CG I,p.10 ; CG vrouw,p.5); deze geïsoleerde incidenten zijn geen aanwijzing dat u persoonlijk wordt geviséerd, of dat u omwille van uw profiel een risico loopt op vervolging.

Gevraagd op basis van welke feiten uw kennissen u aanraadden te vluchten kan u geen concreet antwoord geven. U vertelt over de Tsjetseense strijd en hangt een verhaal op over uw gelijkenis met Dudayev, en dat er geruchten waren dat Dudayev een nieuw leger klaarmaakte (CG II,p.2-4). Gevraagd of u hierdoor persoonlijk enig probleem heeft ondervonden, moet u uiteindelijk negatief antwoorden (CG II,p.2- 6).

Voorgaande verklaringen en vaststellingen in verband met concrete aanwijzingen aangaande een actuele vrees voor vervolging, zijn dan ook onvoldoende om een vrees voor vervolging te kunnen vermoeden.

(...)

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uw broers Z., S.M. (OV 5.625.878), Zj., A.M.(OV 5.580.191), Z., R.M. (OV 6.133.173) en uw moeder A.Z. (OV 6.384.524) elk het statuut van vluchteling hebben gekregen omwille van hun individuele problemen of profiel. Echter, uit het individuele dossier van u en uw echtgenote, en zoals hoger gemotiveerd, blijkt duidelijk dat er wat u betreft, geen sprake is van een gegronde en actuele vrees voor vervolging.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw reispaspoort en rijbewijs werden hoger reeds besproken. De identiteits- en andere gegevens in deze documenten worden niet betwist. De gegevens in uw huwelijksattest, militair boekje, Sovjet paspoort, eigendomsattest, attest vernietiging woning, attesten van Tsjetsjeense vertegenwoordiging, brief van het UNHCR, vluchtelingenkaart Azerbeidzjan, antwoord van het OVSE, de Franse, Nederlandse en Amerikaanse ambassade, de aanvragen en antwoorden in verband met hervestiging vanuit Azerbeidzjan, de vreemdelingenkaart van u en uw vrouw in Polen, en het antwoord van het

Europees Hof in verband met uw klacht over uw situatie in Polen, staan evenmin ter discussie. Deze documenten en elementen betreffen echter niet uw vrees ten opzichte van de Russische Federatie."

Wat betreft uw persoonlijke problemen en vrees ten opzichte van Tsjetsjenië en de Russische Federatie dient het volgende te worden opgemerkt.

U verklaart dat u tot 2006 geregeld bezoek kreeg vanwege de Federale autoriteiten en bedreigd werd omwille van het engagement van uw familie in het gewapend conflict.

Volledig tegenstrijdig met uw aangehaalde vrees staan echter uw verschillende reizen naar Tsjetsjenië en de Russische Federatie. Net als uw man heeft u een internationaal paspoort bekomen, maar u heeft dit bovendien effectief gebruikt om verschillende malen te reizen naar Tsjetsjenië. Zo bent u sinds 2007 minstens een vijftal keer op bezoek geweest voor periodes van gemiddeld enkele weken, zo blijkt uit uw verklaringen en uw internationaal paspoort. In januari 2008 bent u bovendien opgenomen in een ziekenhuis in Rostov voor een behandeling. U reisde er heen vanuit Tsjetsjenië (CG,p.4-5 ; internationaal paspoort, p.3-7). U bent ook uit Azerbeidzjan gevlucht via Tsjetsjenië en de Russische Federatie, u verbleef zelfs verschillende maanden in Tsjetsjenië voor u doorreisde naar Polen (Dienst Vreemdelingenzaken, punt 35). Geconfronteerd met het feit dat u ondanks een vrees tegenover de autoriteiten langere periodes in Tsjetsjenië bij uw moeder verblijft, verklaart u dat u bij familieleden verbleef (CG p.4). U verklaart tevens dat u en uw moeder een nauwe band hadden en dat zij niet weg wilde uit Tsjetsjenië (CG, p.4,6). Met betrekking tot de opname in het ziekenhuis verklaarde uw man dat het beter was dan in Azerbeidzjan (CG man I,p.9). Hoewel begrip kan getoond worden voor de motieven van deze reizen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat deze reizen en deze houding diametraal staat tegenover de aangehaalde vrees. Zelfs in geval van verblijf bij familieleden stelt u zich door de verschillende controles aan de grens- en controleposten bloot aan de aandacht van de autoriteiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw reispaspoort en attest van ziekenhuisopname werden hoger reeds besproken. De identiteits- en andere gegevens in deze documenten worden niet betwist. De gegevens in de geboorteakte van uw dochter staan evenmin ter discussie, maar betreffen alleen identiteitsgegevens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Volgens verzoekers (zie het verzoekschrift, p. 4) bevatten de bestreden beslissingen "geen afdoende c.q. duidelijk antwoord op de vragen geformuleerd in het arrest van uw Raad dd. 21.02.12".

Ze stellen dat "het loutere gegeven dat Azerbeidzjan niet als eerste land van asiel zou kunnen worden beschouwd, volstaat (uiteraard) niet om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekers niet tgo. Azerbeidzjan, doch wel tgo. de Russische Federatie dient te worden beoordeeld", gezien ze een vrees

inroepen tegenover het land waarvan wordt gesteld door de commissaris-generaal dat het niet kan worden beschouwd als eerste land van asiel.

Ze zijn van oordeel dat Azerbeidzjan "(ook) *als land van herkomst (dient) te worden beschouwd*" en menen dat de commissaris-generaal niet aantoonst "*om welke reden dit land niet als land van herkomst kan worden beschouwd*".

Verzoekers hekelen het feit dat de commissaris-generaal "*geen enkel bijkomend onderzoek (heeft) gevoerd naar de inhoud van hun dossier bij het UNHCR*", hoewel ze verschillende "*protection letters*" van UNHCR hebben neergelegd.

Ze benadrukken verder dat van verschillende familieleden van verzoeker de status van vluchteling erkend werd in België en dat de commissaris-generaal "*manifest onvoldoende*" motiveert dienaangaande; ze klagen aan dat de commissaris-generaal, "*zonder terzake enige motivering te geven*" en zonder enig inhoudelijk onderzoek, elke relevantie van de dossiers van deze familieleden op het dossier van verzoeker uitsluit. Ze vinden het nochtans "*toch niet onwaarschijnlijk dat de motieven van de asielaanvraag van de moeder van verzoeker gelijklopen met deze van verzoeker zelf*".

Ten slotte voeren verzoekers aan dat de informatie waarop de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gebaseerd is "*onvoldoende actueel*" is.

Ze stellen dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië bijzonder volatiel is en verwijzen naar een arrest van 4 september 2013 van de Raad, "*waarin geoordeeld wordt dat een SRB van meer dan 4 maanden dient geactualiseerd te worden, gelet op de veranderende veiligheidssituatie in Guinee*".

Volgens verzoekers zijn de opmerkingen van de commissaris-generaal "*niet pertinent en niet van aard het effectieve risico op vervolging uit te sluiten*".

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te vernietigen, in ondergeschikte orde te hervormen en hen "*de asielstatus toe te kennen, minstens de subsidiaire bescherming*".

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, P.A., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, M.D., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k)) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of indien ze geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

Wat artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel *“wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*.

Eén van de voorwaarden voor de reële bescherming is een toereikende bescherming door de overheid, wat betekent dat

a) de asielzoeker in het eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

b) de asielzoeker in het eerste land van asiel een levensstandaard heeft die niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM);

c) de asielzoeker in het eerste land van asiel toegang heeft tot het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook of dit land betrokken partij is bij het Vluchtelingenverdrag en deze conventie naleeft, tenzij kan worden aangetoond dat het eerste land van asiel zoniet *de jure*, dan wel *de facto* een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag;

d) de bescherming die het eerste land van asiel biedt, niet tijdelijk is van aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat.

Uit informatie ("*Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan*" van 23 mei 2012; "*Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons (IDPs), asylum seekers and refugees in Europe, revised March 2011*") die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat voor landen waar het UNHCR in het kader van zijn mandaat beslissingen neemt inzake de vluchtelingenstatus, zoals *in casu* Azerbeidzjan, de bescherming niet toereikend wordt geacht. Bijgevolg kunnen deze landen niet gelden als "eerste land van asiel" in de zin van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, volgt dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker en verzoekster moet worden beoordeeld ten aanzien van de Russische Federatie, het land waarvan ze de nationaliteit bezitten.

De bewering in het verzoekschrift dat "*het loutere gegeven dat Azerbeidzjan niet als eerste land van asiel zou kunnen worden beschouwd, volstaat (uiteraard) niet om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekers niet tgo. Azerbeidzjan, doch wel tgo. de Russische Federatie dient te worden beoordeeld*", gezien ze een vrees invoeren tegenover het land waarvan wordt gezegd dat het niet kan worden beschouwd als eerste land van asiel, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Ze tonen niet aan op welke wijze Azerbeidzjan "(ook) als land van herkomst (dient) te worden beschouwd".

De Raad stelt vast dat verzoekers hun actuele vrees ten aanzien van de Russische Federatie niet aannemelijk maken, gelet op (i) het feit dat verzoeker vanuit Azerbeidzjan en Polen zich tot tweemaal toe richtte tot de autoriteiten die hij beweert te vrezen, teneinde twee nieuwe documenten -een internationaal paspoort en een rijbewijs- te bekomen (zie het verhoorverslag van 5 mei 2011 van verzoeker, p. 3,4, 9,10); (ii) verzoekers ongeloofwaardige, vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent de beweerd incidenten in Azerbeidzjan in 2003 en 2004 (zie het verhoorverslag van 5 mei 2011 van verzoeker, p. 5, 9,10; zie het verhoorverslag van 6 juni 2011 van verzoeker, p. 2-7; zie het verhoorverslag van 6 juni 2011 van verzoekster, p. 5); (iii) het feit dat verzoekster verschillende reizen naar Tsjetsjenië en de Russische Federatie -de autoriteiten die haar zouden bedreigen- heeft ondernomen (zie het verhoorverslag van 6 juni 2011, p. 3-7).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de commissaris-generaal "*geen enkel bijkomend onderzoek (heeft) gevoerd naar de inhoud van zijn dossier bij het UNHCR*", hoewel ze verschillende "*protection letters*" van UNHCR hebben neergelegd, wijst de Raad erop dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Bovendien geven verzoekers in hun verzoekschrift niet aan hoe "*de inhoud van zijn dossier bij het UNHCR*" bovenstaande vaststellingen zou kunnen wijzigen.

Waar verzoekers er in hun verzoekschrift op wijzen dat verschillende familieleden van verzoeker in België erkend werden als vluchteling en aanvoeren dat zonder enig inhoudelijk onderzoek elke relevantie van de dossiers van deze familieleden wordt uitgesloten, hoewel het volgens hen "*toch niet onwaarschijnlijk (is) dat de motieven van de asielaanvraag van de moeder van verzoeker gelijklopen met deze van verzoeker zelf*", antwoordt de Raad dat artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "*teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen*".

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Verzoekers laten overigens na aan te geven op welke wijze “*de motieven van de asielaanvraag van de moeder van verzoeker gelijklopen met deze van verzoeker zelf*”, noch hoe dit afbreuk zou kunnen doen aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van “*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*” dd. 24 juni 2013 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier-, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De stelling van verzoekers in hun verzoekschrift dat voornoemde informatie “*onvoldoende actueel*” is omdat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië bijzonder volatiel is, toont niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekers nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De verwijzing dienaangaande in hun verzoekschrift naar een arrest van de Raad dd. 4 september 2013, “*waarin geoordeeld wordt dat een SRB van meer dan 4 maanden dient geactualiseerd te worden, gelet op de veranderende veiligheidssituatie in Guinee*”, betreft een individueel geval, Guinee, en heeft geen precedentwaarde die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.
De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE